

paraules trencades

gotenburg estiu de 1974

a carl-erik

a hans

a rafael

amb ells he après a trenar paraules

I) treballar records
ara recordo moltes coses
unes cartes que esperava
unes nits llarguíssimes d'odi
contra el coixí
sorolls monstruosos
nits d'amor frustrades
i la comprensió que no mereixia
ara que estic lluny
i sóc
un home sol enmig del mar
i sé
que no vindràs
i quan et vegi no seran
les teves mans
aquelles
que jo estimava i besava
cent vegades
ara quan recordo aquestes coses
ploraria
o potser és que ploro
sense llàgrimes
el vent m'escolta i jo l'escolto
perquè plora també i va de pressa
buscant un racó

per aturar-se com jo el busco
avui escric aquestes coses
que penso des d'allà
però aquí hi ha posat
un mirall
transparent blau infinit
que escup les paraules que li llenço
i els records com ara
que no sé per què els escric
no són meus ni de ningú
aquests pensaments
arrencats
d'una roca d'un paisatge
d'un temps d'un lloc
ja sóc poc menys que res
i torno a recordar antigues coses
quan voldria ensorrar-les en la neu
verda si existeix
conèixer noves flors
de pètals carnosos grocs
perfumats com un mocador
que guardo a casa
voldria que es fonguessin
aquestes lletres
amb la velocitat en que

les dibuixo
i fer-ne de noves com les flors
i escriure amb tinta negra
sobre els núvols
de la nit que viatgen
cap a altres cels més coneguts
i voldria ser un poeta
per escriure coses belles
poder-les llegir tu
o el dimoni
arrencar el salpàs d'una porta
i amagar-me a la ciutat
per odiar-la més encara
oblidar-me de parlar
descobrir tot sol les lletres
habitar un món sense números
ni mentides ni records
no tenir ni nom ni cara
despertar-me en una illa
que guarda moltes llàgrimes
meves robar-la al mar
esmicolar-la
i empassar-me aquella pols
m'entrebançaré amb el demà
si vull córrer tant però no

m'importa
he après moltes coses
i no sóc pas un gat vell
sóc un home que escriu
lletres per plorar-hi
infeliç haig d'anar-me'n
al present
aprendre a viure arreu del món
doncs no sé
cap on hauré de fugir demà
potser aquí hi plantaré un arbre
blanc un bedoll
com els d'en cèsar
o potser hi deixaré un amic
i en un instant
el món esclatarà haurem perdut
però aquesta nit de vent fred
i records no pot quedar
oblidada per tothom
i menys per mi
m'obriré el pit per escriure-la
a les muntanyes del meu cos
i si algun dia hi ha algú
que em descobreix
li lliuraré la meva nit

com a penyora
si tinc la sort de poder viure
en una nit que sigui dia
i no plori mai més
niu llenci al mar els poemes
que ja he escrit
no recordaré moltes coses
com avui
ni com demà ni com ahir
tots els dies són iguals

II) m'agraden les nits blanques
saber
que no m'han vençut del tot
mirar-les dret aliu
parlar en veu alta
a les estrelles
com si jo fos una estrella
o elles fossin homes
amb orelles cor i braços
m'agrada estendre els meus
en les nits blanques
de gotemburg
i no sentir-me estrany
ni intrús

fer-me vent volar lluny
amunt cap el sol
que s'endevina en el mirall
del cel però tinc por
tinc por d'escriure em fan por
les lletres
sento
com si es fongués el llapis
als meus dits quan més l'apreto
i s'enfonsés el paper tou
només tocar-lo
tinc por
de no poder dir coses
sóc infinitament petit
més petit encara
no sé res i vull aprendre
poder escriure
parlar tocar viure
aprendre l'ofici de poeta
trencar paraules exprémer somnis
fins que quedin blancs
i somiar demà
viure somiant recórrer el món
ulls clucs i sense guia
saltar galàxies trepitjar

planetes verges
recollir
mostres de pols de l'univers
sacs sencers mil quilos
plantar-hi un jardí
devora el mar i observar
si hi neixen flors
serien flors fantàstiques
infinites com l'univers mateix
de colors desconeguts
les regaria
amb l'aigua negra
d'en neruda
perquè cada flor fos un poema
cada perfum
un himne a l'amor
que ja no és
ni ha estat o serà demà
o ni ho va ser
però llavors jo sóc mentida
estic somiant o sóc un somni
si bufo m'esborro
si em moc em desfaig
si respiro em trenco
però pesen les hores

unes sobre les altres feixugues
maldestres olioses
s'allunyen lentament
i m'han deixat untat
tenyit fatalment de temps
no acabaria mai
escriuria amb sang
quan em faltés la tinta
i em moriria
per no haver pogut dir coses

III) caminar ulls clucs pel món
viure en la penombra
que excita els meus mots ocults
fins fer-los surar
en el paper
treballar la poesia
empastifar-m'hi les mans
embrutar tot el meu cos
de lletres poemes incògnits
la poesia és un camí
ple de corbes
que s'ha de trepitjar de dalt a baix
no valen les dreceres

ni la passa de gegant
ni tampoc les corredisses
per tal d'arribar el primer
la poesia és un camí
ple de fang
i cal fer-lo descalç
per trepitjar totes les lletres
trençar-les confondre-les
engendrar
un nou abecedari
de colors primaris
o una mica tendre
que hi creixin les paraules
com les flors en un jardí
i l'aigua per regar-les
sigui tinta
que els savis reunits
s'inventin
rellotges sense hores
o dies buits de temps
per poder escriure més i més i més
que tothom sigui poeta
i els poemes transparents
l'un sota l'altre llegir-los tots
cada dia cada nit

o en cada lloc
besar-te
com una rosa besa l'aire
deixant-li un bri
d'enyor nostàlgia
per tornar-hi
arribar a tu mar furient
amansit en roca clara
rebent tot l'amor que puc
donar-te i no en sé més
mostrar-te les meves aigües
barrejar-les amb les teves
en intent d'eternitat
seguir ulls clucs l'amagat desig
de permanència
fer-nos avars d'amor
com habitants únics
del planeta
escriure encara els nostres mots
gravar-los a les pedres
ser escoltats pel vent
i per la nit
ferits d'amor sagnant poemes